

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

19. PROSINCE 2021

Z obsahu:

**Ježíšova láska se nemění,
ale mění nás**

Homilie papeže Františka
při vigílii Narození
Páně v bazilice sv. Petra
v Římě, 24. prosince 2020
- strana 2 -

**Svatá Marie
Markéta d'Youville**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Z duchovního pokladu
Alice Lenczewske (81)**
- strana 5 -

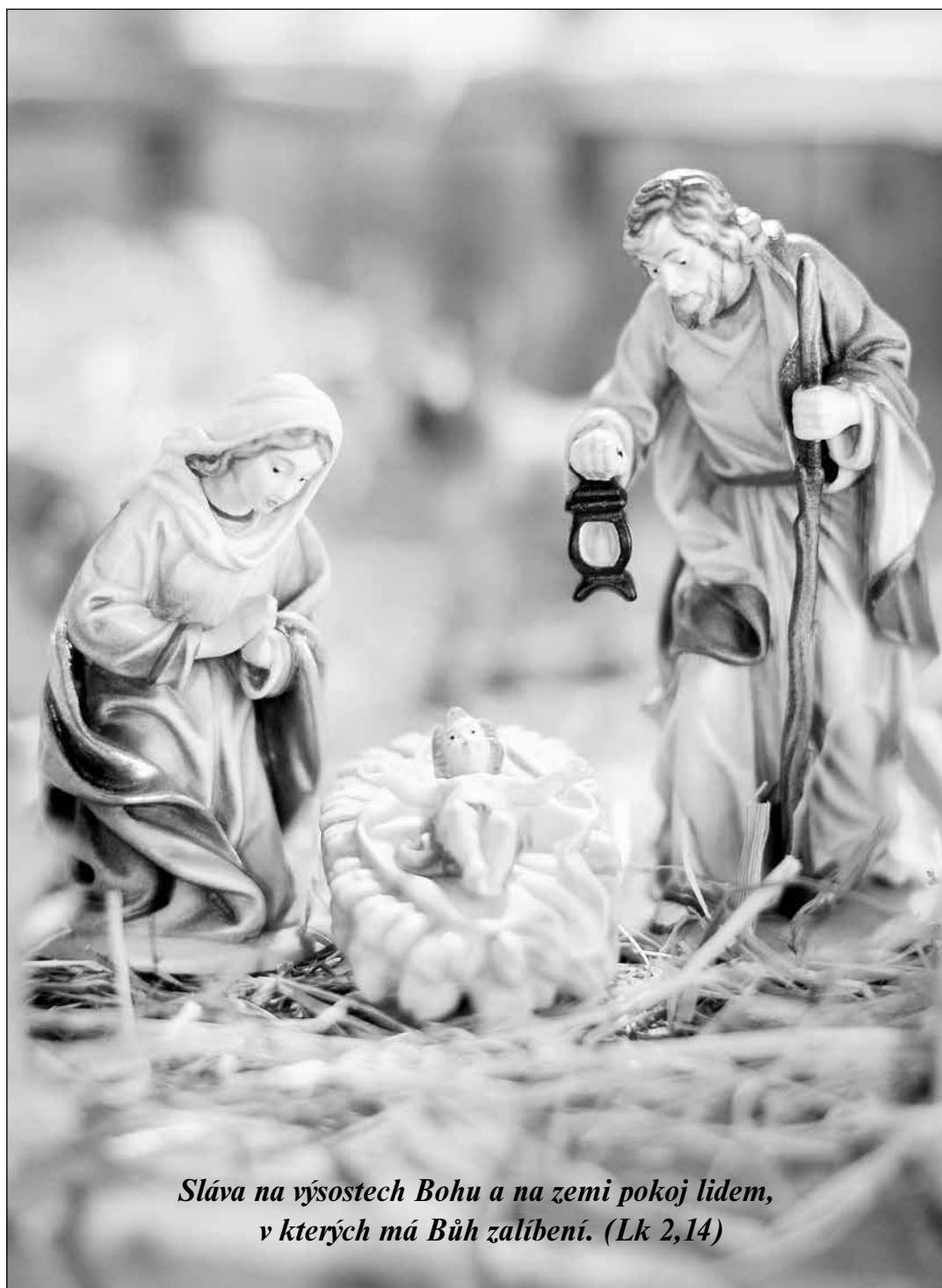
On žije!
Beata Paszkowska
- strana 6 -

Pokoj lidem dobré vůle
P. J. K. Berka, O.Praem.
- strana 8 -

O poslušnosti
Rozjímání neznámého
jezuity z 18. století
- strana 9 -

**Svatý Josef a putování
Panny Marie
z Nazareta do Betléma**
- strana 10 -

**Výjimečná půlnoční
mše svatá**
- strana 11 -

*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem,
v kterých má Bůh zalíbení. (Lk 2,14)*

Ježíšova láska se nemění, ale mění nás

Homilie papeže Františka při vigílii Narození Páně
v bazilice sv. Petra v Římě, 24. prosince 2020

Tuto noc se naplňuje velké Izaiášovo proroctví: „Dítě se nám narodilo, syn je nám dán.“ (Iz 9,5)

Syn je nám dán. Často se říkává, že největší životní radostí je narození dítěte. Je to něco mimořádného, co mění všechno, uvádí do pohybu netušené energie a umožňuje přemáhat únavu, těžkosti a noční bdění, neboť přináší nepopsatelné štěstí, které nemůže být ničím převáženo.

Tím jsou Vánoce: Ježíšovo narození je novost umožňující nám každý rok vnitřně se znovuzrodit a nalézt v Ježíši sílu čelit každé zkoušce. Ano, neboť se narodil nám, mně, tobě a každému. Tuto svatou noc se tento *dativ* vrací: „Dítě se nám narodilo,“ prorokoval Izaiáš. „Dnes se nám narodil Spasitel,“ opakovali jsme v žalmu; Ježíš „vydal sám sebe za nás,“ (Tit 2,14) prohlásil svatý Pavel, a anděl v evange-

liu zvěstoval: „Dnes se vám narodil Spasitel.“ (Lk 2,11)

Co však znamená toto „*nám*“? Že Syn Boží, požehnaný přirozeností, přichází učit z nás děti požehnané milostí. Ano, Bůh přichází na svět jako dítě, aby z nás učinil Boží děti. Jak podivuhodný dar! Bůh nás dnes udivuje a každému z nás praví: „Jsi div.“ Sestro, bratře, neklesej na mysl. Máš pokušení považovat se za omyl? Bůh ti říká: „Nikoli, jsi *moje* dítě!“ Máš dojem, že to nezvládneš, bojíš se, že neobstojíš, máš strach, že nevyjdeš z *tunelu* zkoušky? Bůh ti říká: „Odvalu, jsem s tebou.“ Neříká to slovy, nýbrž tím, že

Pokračování na str. 13

Začínáme týden, na jehož konci budeme prožívat radost z příchodu Spasitele na tento svět. A nebyl to jen tak ledajaký příchod! Vlastně byl nenápadný – chudá stáj, trošku slámy, teplo dodával dech zvířat... Avšak zdání klame! Vždyť cí narození oznamují andělé? To přece není běžné. A vůbec nic na tom nemění ani fakt, že to ohlašují chudým pastýřům. Podstatné totiž je, že Trojjediný Bůh dává o sobě vědět, i když ne tím nejhlasi-
tější způsobem – skrze otevřená srdce maličkých: Spasitel přichází jakoby ve vánku, podobně, jako tomu bylo v případě Eliášově, kdy Bůh nebyl ani ve smrti, ani v zemětřesení, ani v ohni (srov. 1 Král 9,11-13). Jako by nám tím chtěl říci: I když jsem přišel vrhnout oheň na zem (srov. Lk 12,49), přesto jsem Bůh plný lásky a pokory. Při pohledu do betlémů myslíme i na toto...

Avšak ještě předtím, než přijmeme do svých srdcí onu radostnou zvěst o Spasitelově příchodu, usilujme, abychom vůbec měli svá srdce otevřená pro její přijetí. A abychom dobře věděli, co od Pána Ježíše máme očekávat, proč ten jeho příchod na svět v lidském těle. Na pomoc si vezmeme svědectví Beaty Paszkowské (str. 6-7): I když z její rodiny Bůh vzal k sobě malého Ignáška, rodiče skrze tuto událost nakonec pochopili, že Pán Ježíš je Vítězem nad smrtí. A my dodejme, že nejen nad smrtí těla, ale i nad hříchem. Takového Mesiáše očekávaly četné ge-

Editorial

nerace a na nás je, abychom se připojili k zástupu těch, kdo se mu přijdou do chudé stáje poklonit a vyjádřit tak svoji víru v Boží Dítě.

Rovněž Panna Maria patřila mezi ty, kdo očekávali Mesiášův příchod. A ve své skromnosti a pokoře před Hospodinem byla vpravdě překvapená, když se od archanděla Gabriela dozvěděla, jaké milosti se jí dostalo. A tak se tato přesvatá Panna stala Matkou toho, jehož příchod na svět znamenal pro duše lidí spásu. Proto i ten, kdo se k ní s důvěrou utíká v modlitbě růžence, nebude zahanben, neboť, jak praví Pán Ježíš Alici Lenczewské, (str. 5) je růženec archou záchranu pro lidské duše. Pro duše těch, kdo se modlí, i pro duše těch, za něž se modlí. Vstoupit do betléma a spatřit tam živého Boha, lze tak jen díky Panně Marii, bez níž by betlémská scéna nebyla možná.

Člověk má žít pro to, aby byl dobrý. Tak zní poselství jednoho z vánočních příběhů, který v tomto čísle Světla otiskujeme. (str. 8-9) Avšak nesmíme zapomenout, že máme nesmrtelnou duši, o kterou jde vždy na prvním místě a kvůli které se ona betlémská scéna udála. A to nám velí, abychom byli dobrými tak, jak chce Bůh – Stvořitel všeho, neboť – jak známo – vlastní vůle je zdrojem chyb a neřestí (str. 9).

Tyto řádky bych rád zakončil nikoliv vlastními slovy, ale ústy staříckého kněze v Nagasaki, jak čteme ve vánočním příběhu Dr. Takašihho Nagaie. (str. 11-12) Slova, která téměř před devadesáti lety onen služebník Ježíšův vyřkl, jsou aktuální i dnes, kdy možná i vánoční čas bude prodchnut v životě mnohých temnotou a bolestí. Pohledme spolu s ním na Boží zázrak v betlémské stáji: „*Toto je pokora, kterou náš duch poznává jako pravdu a která osvobozuje. Zde je vykoupení, po kterém touží naše srdce. Jak si můžeme stěžovat na problémy, když v tuto noc Svátá rodina přijala temnotu a bolest, protože to byl láskyplný plán Otce?*“ Boží Syn nám byl takto dán. Jak jej přijmeme a jak se postavíme k vlastnímu životu zde na zemi?

* * *

Milí čtenáři Světla, přeji tedy nám všem i našim blízkým a přátelům, aby světlo spásy, které tak pokorně a přitom jasně vyzařuje z betlémské stáje, bylo pro náš život posilou v časech radosti i bolesti. Ať nás nikdy neopustí vědomí, že Boží Syn, Pán Ježíš Kristus, je vždy s námi, a to jako Vítěz nad smrtí a nad hříchem! A kéž i ti, kdo ho ještě takto nepřijali anebo nepoznali, dojdou s pomocí milosti Boží k víře přinášející spásu duše a radost věčnou! Sláva na výsostech Bohu a pokoj lidem dobré vůle!

Daniel Dehner

Chceš-li se dnes setkat s Pánem, musíš jít za Marií do jejího prostého domu v Nazaretě, do místa, kde se stal největší zázrak lidských dějin. Bůh je zde, ale ví o tom jen čistá Panna, která ho přijala do svého lůna za zvěstování anděla. Přicházíš však k Marii ve chvíli, kdy se chystá na dalekou cestu. Kdo obdržel přemíru milostí, nenechává si je pro sebe, ale touží podělit se s těmi, které miluje.

Anděl, který k ní přišel jako Boží posel, jí oznámil, že i její příbuzná v judských horách je v požeňnaném stavu. Alžběta dávno překročila věk plodnosti, ale jak řekl anděl, *u Boha není nic nemožného.*⁽¹⁾ Maria má tedy nejeden důvod, aby se vypravila za svou omilostněnou příbuznou. Máš příležitost doprovázet Dívku z Nazareta na její dlouhé cestě. Využij této příležitosti k tomu, že se naučíš, jak nejlépe chválit dobrotivého Boha zpěvem žalmů a duchovních písní. Ustavičně se přítom klaněj Božímu Synu, kterého v sobě Maria nese jako v živém svatostánku.

Je pro tebe velikým požehnáním, že můžeš být svědkem setkání svatých žen, které spojuje společné tajemství. Pohled s úctou, jak se tu objímají neporušená Panna a neplodná stařena, kterým Bůh obdivuhodně požehnal a zázračně je obdařil plodem lůna. Nejvyšší ukazuje svou moc nejraději tam, kde lidé již nic neočekávají. Jak uvedl anděl, zázrak v judských horách je potvrzením ještě většího zázraku, který se stal v Nazaretě.

Mariin příchod je vždy spojen s příchodem milosti. Sotva vyslovila slova pozdravu, zaplavila Alžbětu nejen nevýslovná radost, ale i světlo a moc Ducha Svatého. Není pro tebe větší milosti než zdržovat se v blízkosti Marie. V této prosté Panně z Nazareta našla svůj nejzřejmější příbytek Nejsvětější Trojice, která k ní sestoupila, aby povznesla k nejvyšší důstojnosti lidské mateřství.

První z žen, které se takto dostává požehnání, je Alžběta. Z Mariiny přítomnosti se raduje nejen staříčká matka, ale i dítě v jejím lůně se pohnulo radostí, že se mu dostalo skrze Marii milosti a posvěcení. Poděkuj Alžbětě za její výmluvné

svědectví, které je určeno všem matkám, aby si s podobnou radostí byly vědomy, s jakým zalíbením a láskou shlíží Bůh na život, který přijaly do svého lůna.

Maria se ti tu poprvé představuje jako vyvolená Prostřednice všech milostí. Co by Bůh nedal té, které svěřil svého jediného Syna! Přicházej za ní se všim, co

se rodí v tvém srdci. Budeš-li ji vždy přijímat s takovou radostí a otevřenou náručí a blahoslaviv jako Zachariášova žena, i tvoje duše se pohne radostí a naplní tě hojností milosti, která

očisťuje a osvobozuje. Nauč se pak na tyto dary milosti odpovídat podobně, jak to učinila Maria: následuj ji v její horlivosti a roznášej spolu s ní Boha a jeho radost duším. Ráda tě tomu naučí, dáš-li najevo alespoň nesmělý zájem a ochotu.

Ale i matka Jana Křtitele je tvoji dobrou učitelkou, především jako první ctitelka Panny Marie. Pozorně naslouchej jejímu pozdravu a přání, aby ses naučil, jak máš blahorečit Boží Matku. Způsob, jakým to Alžběta činí, je tím nejlepším z nejlepších. Vždyť jí ho diktuje sám Duch Svatý. Mariin nejsvětější Snoubenec si sám určuje, jakými slovy má lidstvo až do skonání věků velebit jeho Nevěstu a Dceru Boha Otce. Mysli na to, kdykoliv budeš po Alžbětě vyslovovat slova chvály na tu, která je *požeňnaná mezi ženami*, která je jako *Matka Pána* nejpřednější ze všech žen a slávou všech lidských matek.

V Alžbětě ti Duch Svatý představuje také vzácný příklad pokory. Nemrzí ji, že její mladičké příbuzné z Nazareta se dostalo nekonečně většího vyznamenání, nýbrž naopak, naplňuje ji to radostným úžasem a hlubokou vděčností. Uvědom si, jak pokora zúrodnuje duši, takže dokáže ocenit nesmírnost Božích darů, ať už se s nimi setkává u sebe, nebo u druhých. Živé vědomí, kdo je Ten, který je původcem všech darů, a kdo jsi ty, kterého tak hojně obdaroval, ti vnuká Alžbětinu otázku: *Jak jsem si zasloužila?* Jak jsem si zasloužil, že Hospodin, který je Nejvyšší a Nejsvětější, se skrze čistou Pannu snížil až ke mně, který jsem ničím? Jak jsem si zasloužil, že Matka mého Boha je také mojí Matkou?

Liturgická čtení

1. čtení - Mich 5,1-4a

Toto praví Hospodin: „A ty, Betléme efratský, maličky jsi mezi judskými městy, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k izraelským synům. Bude stát a pást se v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem.“

2. čtení - Žid 10,5-10

Bratři! Když Kristus přicházel na svět, řekl: „Oběti krvavé ani nekrvavé jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.“

Po prvních slovech „oběti krvavé ani nekrvavé, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu“ – a přece to všechno se obětuje

Dokončení na str. 13

Jak sis to zasloužil? Nijak. To všechno se děje jako dílo odvčké Boží lásky. To, za co Alžběta tak blahorečí svoji svatou návštěvnici, je výzvou i pro tebe a pro všechny lidi: *Blahoslavená jsi, že jsi uvěřila, co ti bylo řečeno od Pána.* To je také to jediné, co můžeš udělat, aby sis otevřel přístup k nezaslouženým pokladům milosti a Božích darů. Jen ten, kdo uvěří, se stává svědkem i tak lidsky nepochopitelných divů a zázraků, že *Panna počala a porodila a že Pán té, která byla neplodná, dává bydlet jako šťastné matce.* I tvá duchovní neúroda a neplodnost se může zcela proměnit, když budeš s pokornou vírou prosit, aby se na tobě *vyplnilo to, co bylo řečeno od Pána.* S vědomím, jak věrně a s jakou přemírou Bůh plní, co slíbil, předstup před něho s důvěrou a upřímností: *Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli! Už od tebe neustoupím. - Ochraňuj, co tvá pravice zasadila, výhonek, který sis vypěstoval.*⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 1,37; ⁽²⁾ srov. Ž 80

Svatá Marie Markéta d'Youville

Tato žena se během svého života musela vypořádávat s nesčetnými ranami osudu a protiventstvími. Prodchnutá důvěrou v Boží Prozřetelnost však nikdy nerezignovala, dokázala vše přijímat bez špetky zoufalství, naopak ji každá rána jen posílila.

Datem jejího narození byl 15. říjen 1701, místem Varennes u Montrealu (Kanada). Byla nejstarší ze šesti dětí Cristofora Dufroste de Lajemmeraise a Marie Renee Gaultierové. V sedmi letech však o otce přišla a již takto mladá musela matce pomáhat s péčí o mladší sourozence. Žili na pokraji hmotné nouze a jenom vytrvalá pomoc pradědečka Pierra Vouchera zabránila nejhoršímu. Právě jeho zásluhou se malá Markétka dostala do institutu pro dívky vedeného v Quebecu voršilkami.

Sestry sv. Voršily jí ve škole daly do vinku velmi solidní základ, díky němuž mohla po návratu do Varennes převzít místo matky vzdělávání mladších bratrů. V místě svého rodiště však Markéta nepobyla dlouho. Matka se znovu provdala – za irského lékaře. Komunita ve Varennes však tohoto muže mezi sebe nepřijala, zvláště asi příbuzní, takže se celá rodina musela přestěhovat do Montrealu.

Tam se Markéta seznámila se šlechticem jménem František d'Youville a 12. srpna 1722 se za něj provdala. Nebyl to šťastný krok. František jí byl často nevěrný, o rodinu se příliš nezajímal, mnohem více se věnoval nelegálnímu obchodu s alkoholem, a to s indiány, a domů se vracel – řečeno s nadsázkou – jen proto, aby zplodil dítě. Markéta povila celkem šest dětí, z nichž čtyři zemřely ještě jako nemluvnata a šesté se narodilo jako pohrobek – František totiž těžce onemocněl a krátce nato ve svých 30 letech zemřel.

Žádná z těchto ran osudu Markétu nezlomila, žádná ji nezviklala v její pevné víře. Naopak svou víru ještě utužila. Nemohla se spolehnout na člověka, z toho důvodu se o to více obracela na Boha, s jehož pomocí se jí dařilo ustát a přestát vše, co se na ni valilo.

Jako biblickými příslovími chválená statečná žena čelila Markéta všem úskalím opravdu obdivuhodně a úctyhodně. Jedním z velkých problémů, které řešila, byly astronomické dluhy, jež za svého ži-

vota nadělal její zesnulý manžel. Ač žila v krajní nouzi, přesto dokázala pomáhat jiným potřebným. Vzala dokonce pod svou střechu chudou slepou ženu bez domova, aby se o ni mohla starat. Nešlo přitom o výjimečný případ.

V krámě své tchyně si otevřela obchůdek a začala v něm prodávat a vydělávat tak na živobytí, jakož i na placení bohosloveckých studií svých dvou synů. S tím jí pomáhaly některé dobré duše, jichž nebylo málo. Podařilo se – oba její přeživší synové se stali kněžími. Markéta v nich tak dala Bohu vše, co měla, přesně tak, jak byla zvyklá činit celý život.

Markétino bohubilé počínání neuniklo jejímu okolí. Díky přispění dárců si mohla v roce 1738 zakoupit starý dům, který přeměnila na útulek pro nemocné lidi bez domova. To už měla za sebou soukromý slib Hospodinu, že se v jeho jménu zasvěti službě chudým. Odteď získala její samaritánská činnost oficiálnější ráz, neprováděla ji už takřkajíc na koleně.

K Markétě se přidružily tři mladé ženy, které její příklad natolik oslovil, že jí chtěly pomáhat. Narážela přitom na další překážky, ať již v podobě náhlé smrti jedné z této trojice, nebo v podobě požáru domu, dokonce i v podobě vlastní nemoci. Narážela však také na neporozumění, ba nevráživost části svého okolí i příbuzenstva, které nelibě neslo, jak moc se ve prospěch chudých angažuje, zvláště když je bránila, stala-li se jim křivda, před každým, byť byl sebemocnější. Příbuzným se nelíbila ani Markétina poctivě praktikovaná víra, v níž při své prostřednosti spatřovali přepjatost a fanatismus. Nic z toho ji nesvedlo z životní cesty, ve svém díle nadále pokračovala, a to bez podpory státních či církevních institucí, spoléhajíc se výhradně na Boží Prozřetelnost.

Dne 2. února 1745 Marie Markéta spolu se svými dvěma družkami obnovila přísahu úplného zasvěcení se službě chudým a opuštěným. Daly tím vlastně základ Kongregaci Montrealských sester křesťanské lásky (Milosrdných sester), jinak též „šedých sester“, jak se jim podle barvy jejich hábitu přezdívalo. Markétě samotné pak říkali „Matka chudých“.

Na její činnost se stále nazíralo dvojíma očima, nicméně stále více převažoval pohled příznivý. Nejenže se začaly rozšiřovat řady šedých sester (časem začaly působit i v jiných severoamerických městech), ale i církevní vrchnost ocenila výjimečnou službu Matky chudých a nabídla jí ústy generálního vikáře k užívání nemocnici Charon Brothers v Montrealu, které zcela reálně hrozil zánik. Markéta tuto nabídku s vděčností přijala.

Spolu s ostatními sestrami se této vzácné ženě podařilo nemocnici zachránit a dekretem samotného francouzského krále Ludvíka XV. (Kanada byla stále francouzskou kolonií) se stala jeho ředitelkou. Markéta založila také nadaci pro chudé a nemocné, která se ve veřejnosti setkala s docela příznivým ohlasem.

Neklesala na mysl ani v roce 1765, kdy budovu nemocnice zachvátil požár. V aktivitě ji držela víra, díky ní jednala pevně a neochvějně a mohla se ve svých 64 letech vrhnout do renovace objektu, který se nyní stal útočištěm pro ty úplně nejnuznější. Zároveň otevřela vůbec první útulek pro opuštěné děti.

Část svého života strávila Markéta na pokraji hmotné nouze. Jeho závěp pak na pokraji naprostého vyčerpání. Dne 23. prosince 1771 podlehla záchvatu mrtvice...

Když ji 3. května 1959 papež Jan XXIII. beatifikoval, hovořil o ní jako o „Matce povšechného milosrdenství“. Do seznamu svatých ji 9. prosince 1990 zapsal Jan Pavel II.

Takto na svou matku vzpomínal P. Karol d'Youville: „I za nejhoršího počasí chodila každé ráno na mši svatou a vždy odpoledne chodila do kostela na adoraci. Často přistupovala ke svátostem. Poté, co ovdověla, považovala za svou povinnost i čest navštěvovat chudé, nemocné i vězně. Aby je potěšila, odřikala se potřebných věcí.“

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (81)

Tentokrát čerpáme z jiného knižního zdroje, a proto se neobjevují označení „f“, „•“ či „-“.

„Já používám lásku a pravdu, protože jsem Lásky a Pravdy, a vedu k jednotě. Můj nepřítel používá nenávisť a lež, které jsou podstatou jeho existence, a vede k rozdělení. Proto je třeba obléct si celou duchovní výzbroj, o níž hovoří svatý Pavel,⁽¹⁾ a zanechat všeho, co má být jen zdání zla.“

* * *

„Oblasti života, na které nepřítel nejvíce útočí, jsou srdce, mysl a tělo.

Na srdce útočí pýchou, marnivostí, tvrdohlavostí, strachem, odmítnutím duchovního života, vulgárností a egoismem.

Na mysl útočí hloupostí, povrchností, mámením, lží, nedůvěrou a temnotou.

Na tělo zase útočí tím, že nabádá člověka, aby uznal tělo za nejvyšší hodnotu. Na tělo ženy útočí tím, že z něho dělá zboží na prodej a ukazuje je jako zdroj potěšení.“

* * *

„Satanovo působení se týká:

1. Kultury, umění (hudby, výtvarného umění, literatury), módy, koníčků, životního stylu, hierarchie hodnot (kult hmoty).

2. Náboženství: Místo křesťanství uvádí pohanské náboženství obsahující přímý satanský kult, anebo to dělá nepřímo prostřednictvím sekt, pověr, okultismu, magie a satanismu jako tzv. kultu dobrého boha, kterým je Lucifer.

3. Společenských vztahů: Působí prostřednictvím kontroly a zotročování lidí, manipulací vědomím lidí, všeobecné chudoby, mocenského a finančního elitářství, okrádání. Působí prostřednictvím zbožšťování člověka – jeho možností, jeho rozhodování o životě (tvoření nových bytostí a jejich usmrcování) a o tom, co je dobré a co špatné. Působí také prostřednictvím odlidšťování člověka – tím, že ho ponižováním, podceňováním, vzdvihováním zvířat, manipulací a sadismem zbavuje důstojnosti Božího dítěte.“

* * *

„Cílem je tzv. nový svět – nová éra, která se řídí podle norem odporujících přirozenému a Božímu zákonu a která se projevuje v novém světovém řádu založe-

ném na totalitě a možnostech současné techniky. Jde o tzv. nový světový řád, který tvoří satanova církev.

Ovoce toho všeho vidí i lidé, kteří se hlouběji nezamýšlejí. Vnímají to navzdory tomu, že citlivost a vnímavost lidí se systematicky snižuje. V lidech se cíleně prohlubuje pocit bezmocnosti, aby si takto zvykli na zvrácenost zla a na krutost a uznali je za normální, ba dokonce za projev civilizačního pokroku. Je to totální ohlupování lidí a zahánění jich do satanovy tlamy, ba nejednou jde o pobízení jich k tomu, aby se tam hrnuli sami. Vy, Moje věrné děti, jste povolány k tomu, abyste spolu se Mnou a s Pannou Marií zvítězily svojí důvěrou a hrdinskou obětavostí, abyste měly účast na obnově tvářnosti země a na Mém vítězství v lidských duších.“

* * *

„Neposkvrněné Srdce Mé Matky ztvítězí. Ona je Matkou Církve, která je vždy svatá, nezávisle na hříších a zradách, jakých se dopustily mnohé děti Církve. Sva-

tostí Církve jsem Já, Moji apoštolové, oddaní služebníci, kteří jsou svým mučednictvím základem, zdívkou a klenbou Mého chrámu. V něm jsem živý a pravdivý, v něm prostřednictvím svých služebníků sytím Mé děti, vrátím jim život a vedu je do Otcova domu.“

* * *

„Růženec, který se modlíme spolu s Pannou Marií před Srdcem milosrdného Ježíše, je tak jako archa záchranu pro tvoji duši a pro duše těch, které chceš zachránit před vichřicí zla, které zaplavilo svět.

Růženec tě převede za to, co má být spáleno na popel, aby už neničilo lidské duše stvořené pro svatost v Bohu.“

(Pokračování)

Podle Cesta dozrevania.

Sestavil Mieczysław Piotrowski TChR.

ZAEX, Dolany 2017. Překlad Eva

Hanušová OSsR.

Ze slovenštiny přeložil a upravil -dd-

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ef 6,10–18.

Nebyla v něm láska

Stalo se to jednoho dne krátce před Vánoci. Šla jsem na obchůzku po domově důchodců, kde pracuji. Do pokoje starého pána, který žil sám, právě před čtvrt hodinou kurýr doručil balík, proto jsem se nedivila, když se na moje zaklepání neozvala hned odpověď. „Á, vánoční balík!“ myslala jsem si. A opravdu, když konečně zaznělo: „Dále!“ starý pán stál u stolu a přehrabával se v balíku, který právě otevřel. Na první pohled bylo patrné, že v balíku byla štědrá nadílka. Později jsem se dozvěděla, že odesílatelkou byla dcera starého pána, bohatá obchodnice. V tom čase všichni lidé trpěli nouzí a nedostatkem. Poválečná doba byla časem hladu. Ale v tomto balíku byly vidět cigarety, tabák, koňak, červené víno, teplé boty a oblečení – všechno, po čem mohli mnozí jen toužit. Starý pán měl však zamračenou tvář, nebyla na ní vidět ani jiskřička radosti z toho množství da-

rů. „Ale pane Maiere,“ řekla jsem, „jak jen můžete mít tak smutný výraz tváře nad takovýmto vánočním dárkem? Vždyť tam jsou samé dobré věci!“ Starý pán se na mě podíval a řekl: „Není v něm láska!“ A začal vyprávět o své bohaté dcerce. Balík dala zabalit svým zaměstnancům a na pohlednici s předtištěným textem dopsala jen: „Tvoje dcera Luisa a zeť.“ Jinak nic; žádné osobní vánoční přání, žádný slib brzké návštěvy, žádné pozvání, aby starý pán oslavil svátky s nimi. Na všech dárcích byly ještě cenovky, aby si starý otec všiml, kolik do něj investovali. Starý pán měl pravdu: Nebyla v tom láska! Ani ty nejkrásnější a nejdražší dárky nejsou hodnotné a neudělají radost, když v nich není láska. Darujme s každým darem i kousek sebe a hlavně milosrdnou Boží lásku, která se k nám sklání nejen v tento vánoční čas!

Z Vítězství Srdce 119/2017 přeložila -jk-

On žije!

Jsmo manželé na desetileté stáží. Máme tři děti, z nichž náš čtyřletý syn Ignaš náhle zemřel v říjnu 2019.

Neočekávaná nemoc

Po návratu ze školky syn křičel, že ho bolí hlava. Zvracel, začal se ztrácet. Krátce nato se objevily neurologické záchvaty: nepřírodní pohyby rukou i nohou. Ignaš se sanitkou dostal do nemocnice a už nepřišel k vědomí... Měl výron krve z výduť v mozku, což bylo způsobeno vrozenou vadou. O té nemoci jsme dříve nevěděli. Drenáž hlavy nebyla možná. Lékaři potvrdili odumření mozku. Po dvou týdnech na jednotce intenzivní péče byl Ignaš odpojen od respirátoru...

Po celý čas pobytu našeho syna v nemocnici jsme se modlili. Nejenom my, ale také naše rodina, přátelé, známí, společenství, a dokonce i lidé neznámí. Dostávali jsme zprávy, že např. technika v Suwałkách se připojuje k modlitbám za Ignaška, sestry od Neposkvrněného početí začínaly nověnu, růžencová sdružení se připojovala k modlitbě, kněz v Římě za našeho syna sloužil mši svatou a jiný kněz přijel sloužit mši svatou v nemocniční kapli... Rovněž kněz z nemocnice každodenně pamatoval na Ignaška. Nemůžeme ani všechny vypočítat. O mnohých jsme ani nevěděli, a i potom, ještě po pohřbu, jsme se dovídali, že se různí lidé modlili růžence za zdraví chlapce, kterého ani neznali. Růžencové Jericho, které zorganizovala kamarádka, pokračovalo v modlitbě dokonce i poté, co lékaři u našeho synka potvrdili mozkovou smrt. Ani chvíli jsme se necítili sami. Modlitba nám dávala naději, že všechno bude dobré, že Ignašek bude žít... Byla to naděje navzdory všemu.

Mít srdce jako Maria

Výsledky zkoumání a synovy diagnózy byly stále horší, ale my jsme čekali na dobré zprávy.

„Bože, to přece můžeš udělat, nemám žádné pochyby o tom, že ho můžeš uzdravit,“ modlila jsem se a opravdu jsem neměla žádnou pochybnost. Obzvláště když jsem několik dní před těmi událostmi četla v evangeliu o vzkříšení mládence z Naimu. Ten úryvek mě hluboce zasáhl. Ježíš

se tehdy slitoval nad matkou, když viděl její bolest. Prikázal chlapci, aby vstal, a byl odevzdán své matce. Myslela jsem tehdy na to, že tam možná byla Maria a viděla celou tu scénu. Možná ji uchovala v srdci, aby si potom, až její vlastní Syn umře na kříži, pamatovala, že to není konec, že bude ještě něco dalšího... Myslela jsem si v té době: mít takové srdce jako Maria – uchovávat Boží slovo v paměti srdce pro černou hodinu... Nemyslila jsem si, že ta hodina přijde tak rychle, ale v srdci jsem měla slova: „Neplač!“ – „Vstaň!“ – „Odevzdej ho jeho Matce.“ Čekala jsem na synovo uzdravení, a i když se zdálo, že to nemá žádnou šanci, s vírou jsem čekala na vzkříšení. Byla jsem přesvědčena, že to musí dobře skončit.

Smrt

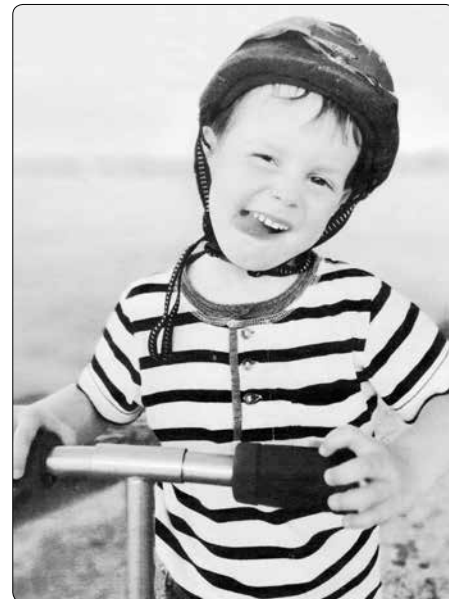
Když nám řekli, že Ignašek utrpěl mozkovou smrt a že to už je konec, nerozuměli jsme. Cítila jsem se tehdy tak, jako bych padala...

„To není možné,“ myslila jsem si, „ničemu nerozumím, nic mi nesouhlasí...“

Byli jsme otupěli, v temnotě, bylo těžké vydržet... Slova se zdají příliš ubohá k tomu, aby se dal odevzdat ten prožitek. Ne-

*Beata, autorka svědectví,
se synem Ignašem*

Ignaš

ptala jsem se proč. Stačila jsem jenom na tichou modlitbu: „Nerozumím...“

Sám moment vzít na vědomí informaci o smrti mozku dítěte, to bylo šílenství různých myšlenek, které se pokoušely probít do hlavy – o sobě, o Bohu: „Jiní si vymodlili uzdravení, tys nevyomodlila nic.“ – „Jiným Bůh uzdravil dítě, tobě neuzdravil...“

Cítila jsem se odmítnutá... Z celé síly jsem se snažila vzdorovat těmto myšlenkám, a jako odpověď mi přicházela z paměti všechna pro mě důležitá slova z Písma svatého, která jsem v posledních měsících četla. Možná mě ta slova, která se mi teď připomínala, měla provázet celou tu těžkou dobu? Slova z listu Kolosánům připomínala, že přece nejsem odmítnutá, ale vybraná a milovaná. Jiná slova z Písma svatého říkala, že není třeba velké víry, postačí jako zrnko hořčice atd.

Od chvíle, kdy nám sdělili tu tragickou diagnózu, do chvíle odpojení našeho syna od respirátoru uplynul týden. Nepamatuji si toho moc z těch několika dní. Nebrali jsme telefony, chodili jako ve snu... Dennodenně jsme odváželi děti k babičkám a jezdili jsme do nemocnice pobýt se synem, pomodlit se u něj, rozloučit se s ním, nasytit se posledními společnými chvílemi...

On žije!

Přišel den, kdy Ignaška odpojili od respirátoru. Vypadalo to, že už je konec... A právě tehdy, toho dne, jsem se začala cítit jinak. Na počátku jsem nechápala, co

se se mnou děje, neplakala jsem... Myslela jsem na syna a došla jsem k přesvědčení, že pokud jde o jeho přítomnost mezi námi, tu skutečnou, tak se nic nezměnilo, nic opravdu závažného. Že nadále je - vnímám to a vím.

Pocítila jsem tehdy úlevu. Nedokázala jsem to tehdy vyjádřit a trochu jsem se styděla za svoje pocity. Trvalo to až do rána, kdy jsem byla na faře dohodnout s knězem podrobnosti pohřbu a uslyšela jsem slova: „Hlavu vzhůru! Na pohřbu zahrajeme *Vítěze nad smrtí*. To je přece pašijová píseň!“ Měla jsem pocit, jako by název té písně pronikl přímo do mého srdce. A došlo mi to! Jestliže Kristus opravdu překonal smrt, jestliže to všechno, v co věřím, se už děje, začínám to prostě prožívat - prožívat přítomnost svého dítěte, nepochybně jinou, ale také přece jaksi stejnou, jestliže jistota života není to, co je materiální. To byl pro mne tak nový zážitek, úplně neočekávaný... Věřila jsem dřív, že po smrti půjdeme do nebe (stačilo by mi to jako útěcha), ale zakusit to, že neumíráme, že smrt nic významného nezmění, že je vlastně jenom přejítím, moci to pocítit... to mi nešlo do hlavy. Bylo to tak, jako bych náhle po dvou týdnech vstala z klečení a řekla: „On žije, můžeme jít dál.“ A přece ještě ani nebyl pohřeb!

Zalila mě tehdy nepopsatelná radost. Byla jsem si tak jistá tím, co jsem cítila, o čem jsem byla přesvědčená, že jsem to po příchodu ohlásila svým nejbližším, manželovi a dětem. Rodina neměla žádné problémy to přijmout. Uvěřila. Náš nejstarší syn namaloval sebe i bratra zároveň v nebi, napsal mu pěkný dopis, který jsme mu dovolili vložit do rakve zároveň s hračkami - dárky. Nezasahovali jsme do obsahu, zasáhla nás prostota: „Dašku, rychle se vrať, prosím tě, mám tě rád...“

„Máma mě obléká!“

Zeptala jsem se paní z pohřební služby, jestli můžeme být při oblékání syna. Nejdřív řekla, že ne, ale za chvíli se zeptala, zda bych u toho chtěla být. Dala jsem si čas na rozmyšlenou. Promluvila jsem o tom ještě s mámou, s přítelkyní, radila jsem se... Teď, když jsem pocítila, že Ignašek žije, jsem se chtěla nasytit posledními společnými chvílemi, jaké nám ještě zůstaly, a ten čas se krátil... Rozhodla jsem se, že to udělám.

Ježíškův oslík

Svatý Jan Berchmans prožíval rok a půl před svou smrtí hlubokou vnitřní temnotu. Jistý kněz mu dal radu, ať je ve svých modlitbách prostý jako dítě a ať při tom myslí na Boží Dítě v chudých jeslích v Betlémě. Během Svaté noci - bylo to o osm dní později - klečel Jan před jesličkami, zcela ponořen do zázraku Boží lásky. Vzpomněl si na sv. Ignáce, který ve svých *Duchovních cvičeních* doporučoval, aby se při rozjímání nad nějakou biblickou událostí člověk vžil do jedné z jejich postav. A tak se Jan zahleděl na figurky

v betlémě: viděl anděla, Marii, Josefa, pastýře, nakonec se mu pohled zastavil na oslíkovi, který svým dechem zahřival malého Ježíška. V tom okamžiku věděl, že chce být Ježíškovým oslíkem. V každodenním životě se tato jeho touha projevovala v nezištné službě spolubratrům a v drobné, často nenápadné a málo oceňované či podřadné práci - čistil boty, opravoval sutany a vykonával drobné, jednoduché práce v kuchyni...

*Z Vítězství Srdca 119/2017
přeložila -jk-*

Kdyby mi někdo o měsíc dříve řekl, že budu oblékat své dítě do rakve, že se něco takového vůbec dá přežít, asi bych neuvěřila... A teď jsme jeli s novými trampkami v tašce a s oblečením, které jsem připravila předešlého večera - tak jako dříve do školky. Litovala bych, kdybychom se k tomu nerozhodli. Tak blízké a něžné bylo to setkání...

Oblékání - to je pro rodiče taková základní činnost. Vždycky po koupání, když muž vytahoval Ignaše z vany a přinášel ho zabaleného do osušky, syn volal: „Máma mě obléká!“ Myslim, že Ignaš to sám připomínal, když paní z pohřební služby říkala, že oni ho oblečou... Pamatoval si svoje (i moje!) privilegium a chtěl ho využít ještě naposledy, a pro mě to prostě byl veliký dar.

Svátek života

Poprosili jsme rodinu a známé, aby se neoblekali do černého na Ignašův pohřeb. Sami jsme měli bílé oblečení, dcera zlaté šaty a kněží celebrující pohřební

*Nemůžeme nesvědčit o tom,
co jsme prožili*

*V naší rodině jsme dosvědčili vítězství
Krista nad smrtí*

mši bílé ornáty. Poslední požehnání bylo zároveň - ačkoliv to může vypadat jako paradox - svátkem života. Byli jsme naplněni nesmírnou vděčností za ty čtyři roky ve štěstí společně prožité. Věděla jsem, že se musíme těšit z času, který tu na zemi máme, a především se těšit s lidmi, kteří nám nejsou dáni navždycky. Věděli jsme, že už nic nebude stejné, ale také, že ta smrt je pro nás novým základem. Že nemůžeme nesvědčit o tom, co jsme prožili. Založili jsme na Facebooku stránku s názvem „Úzká brána“, abychom se tam mohli dělit o dobrou zvěst o vítězství Krista nad smrtí, které jsme zažili v naší rodině. Věděli jsme také, že bez ohledu na všechno budeme teď prožívat smutek, bolest i tesknost... A tak to je - často pláčeme, teskníme, vzpomínáme, prohlížíme si fotografie a pouštíme si filmy, které nám připomínají šťastné chvíle s Ignašem. Ale tu jistotu, že on žije, že ani my neumřeme - tu nám nic nevezme!

*Z Miujcie się! 1/2021
přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Pokoj lidem dobré vůle

Vánoční noc je krásná. Pro některé noc tajemná, kouzelná, noc splněných přání.

Jí předcházela Štědrý večer plný dárků, světel stromečku a záře dětských očí. Tato noc nás mění a my víme proč.

Před dvěma tisíci lety se to stalo!

Nebyl to jen slunovrat, bylo to něco víc...

Pán Bůh poslal svého jediného Syna Ježíše, aby nás vykoupil.

Ta jeho Boží dobrota zůstává a neztrácí se.

Je prazvláštní, že ač se jakoby od Boha vzdalujeme, čím dál tím více bezbožní, tím více praheme po čemsi svatém a přesahujícím.

Tato noc z nás tvrdých a někdy neúprosných lidí dělá alespoň na jeden den lidi citlivé a jemné.

Povím vám příběh, který se skutečně odehrál před 67 lety. Ten příběh vyprávěl muž, kterému tenkrát bylo 12 let. Jmenoval se Fritz.

* * *

Byl Štědrý večer roku 1944. Bydlel spolu se svou matkou v Ardenách, blízko německo-belgických hranic. Před válkou jejich malý ošumělý domek sloužil jeho otci při rolnických pracích. Když je tam otec posílal, říkal mu: „V lese najdete bezpečí.“ Svěřil mu, aby chránil matku a řekl mu: „Nyní jsi pánem domu ty!“

Otec byl zmobilizován do takzvané civilní obrany a nemohl za nimi přijít ani na Vánoce.

Ten večer zuřil okolo urputný boj o Ardeny.

Maršál von Rundstedt vrhl do zoufalé ofenzivy všechny své síly.

Neustále duněla děla, štěkaly kulomety, letadla ustavičně přelétávala nad lesy a světlomety přesekávaly noční tmu jako ohnivě meče. Nedaleko jejich domu umíraly stovky spojeneckých a německých vojáků.

Najednou někdo silně zaklepal na dveře. Matka rychle zhasla svíci. Chlapec se šel podívat, kdo to je. Matka ho však předešla a sama otevřela dveře.

Venku stáli dva muži s ocelovými helmami na hlavách. V první moment vyřadili jako nějací duchové. Jeden z nich

oslovil matku neznámou řečí a opětovně ukazoval na třetího vojáka, který byl raněný a ležel před nimi na zemi. Maminka pochopila dříve než on, že jsou to američtí vojáci – jejich nepřátelé.

Chvilí zůstala úplně potichu. Jako by hledala pomoc.

Vojáci byli po zuby ozbrojeni a mohli vejít do místnosti i násilně. Stáli však venku a prosili očima, aby je pustili do domu. Raněný vypadal více mrtvý než živý.

„Pojďte dovnitř!“ řekla konečně matka. Vojáci vzali raněného a nesli ho do domu. Položili ho na postel. Ani jeden z vojáků nerozuměl německy. Když se maminka pokusila prohodit několik slov francouzsky, jeden z vojáků cosi odpovídal lámanou francouzštinou.

A pak se matka začala starat o raněného. Mezitím se obrátila na svého syna: „Fritzi, tito dva mají ztuhlé prsty, pomoz jim sundat kabáty a boty a dones kbelík sněhu.“

Za chvíli Fritz drhnul vojákům nohy sněhem.

Matka a syn se dozvěděli, že vojáci ztratili spojení se svým oddílem a už třetí den bloudili po lesích.

Zavolala na syna, aby došel do komory pro trochu brambor a na dvoře chytil velkého kohouta, kterého se maminka chystala zabít na Nový rok, kdy měl přijít domů i tatínek. Zatímco matka čistila spolu s Američanem zařezaného kohouta, druhý voják seděl u těžce raněného a dlouhými fází mu obvažoval postřelenou nohu.

Připravoval se pomalu vánoční stůl, když najednou uslyšeli nové bouchání na dveře. Mysleli si, že to budou další Američané, kteří zabloudili.

Fritz šel do předsíně a zavřel za sebou dveře z kuchyně. Matka vyšla hned za ním. Otevřeli dveře a zůstali stát naproti čtyřem vojákům v uniformách, které moc dobře znali. Byli to jejich němečtí vojáci.

Strach je jakoby přikoval k zemi. Znali tvrdý vojenský zákon. Věděli, že dát přístřeší nepřátelským vojákům je zrada, za kterou se platí životem.

Maminka se brzy ovládla a zcela pokojně řekla: „Veselé Vánoce!“

„Veselé Vánoce!“ – odpověděl kaprál a začal matce vysvětlovat: „Ztratil se nám

náš oddíl a chtěli bychom u vás pobýt do zítřka. Můžeme si zde odpočinout?“

„Samozřejmě,“ odpověděla matka, „a můžete i něco teplého sníst.“

Vojáci se radostně usmáli, když ucítili přes přivřené dveře vůni jídla.

„Ale,“ dodala pevně matka, „máme jiné tři hosty, které jistě nebudete pokládat za své přátele.“

A tu najednou její hlas nezvykle zpřisněl: „Dnes je Svatý večer a v tomto domě se nebude střílet!“

„Kdo je tam? ... Američané?“

Matka se pevně podívala každému do očí, pak znovu pevně jednomu po druhém hleděla do zimou ztvrdlých tváří.

„Poslyšte,“ říkala úplně pomalu, „mohli byste být mými syny, stejně jako ti uvnitř. Mládenec raněný do nohy je na tom velmi zle. Jeho dva přátelé se ztratili v lesích. Stejně jako vy. Alespoň přes tuto noc,“ obrátila se ke kaprálovi, „alespoň přes tuto svatou vánoční noc se přestaňte zabíjet!“

Kaprál se na ni dlouze zadíval. Uběhly dvě, tři minuty úplného hrobového ticha, které se zdály nekonečné. Pak matka přerušila jakékoliv váhání: „Pojďme!“

Znělo to jako vojenský rozkaz. A potom silně zatleskala rukama.

„Prosím, položte zbraně sem do kouta a pospěšte si, aby vám ti tři uvnitř všechno nesnědli.“

Ohromení němečtí vojáci odložili své zbraně na hromadu vedle dveří. Mezitím maminka rychle vešla do kuchyně a jednomu Američanovi něco vysvětlovala. On jí něco anglicky odpověděl.

Fritz s údivem pozoroval, jak ti dva Američané odevzdávají mamince své zbraně.

Když potom Němci i Američané nervózně stáli jeden vedle druhého v malé světnici, matka přímo mistrovsky zvládla celou situaci. Stále se usmívala a snažila se všechny obsluhovat s tou největší láskou.

Dříve než se dali do jídla, maminka se pomalu pomodlila modlitbu *Otče náš*. Upečený kohout zmizel, jako by někdo plesknul do dlaní. Potom máma přinesla trochu ovoce a koláče, nalila každému do pohárků i trochu vína. Všichni si fukali a navzájem si přáli: „Veselé Vánoce!“

Před svítáním kaprál poradil Američanům, jakou nejkratší cestou se mohou dostat zpátky ke svým oddílům.

„Jděte podél této říčky a o něco výše najdete oddíly vaší první armády,“ říkal kaprál a přitom ukazoval na mapě Američanovi, kudy mají jít.

Američan se usmál a podal kaprálovi ruku.

Pak máma vrátila všem jejich zbraně: „Chlapci, buďte opatrní! Chci, abyste se vrátili do svých domovů, až k tomu přijde čas. Bůh vás všechny opatruj!“

Vojáci si navzájem stiskli ruce a matka se synem se za nimi ještě dlouhých pár minut dívali, jak se vzdalovali opačnými směry.

Když potom vešli dovnitř, maminka vzala do rukou starou rodinnou Bibli. Fritz se díval do matčina obličeje. Kniha byla otevřena právě na místě události prvních Vánoc:

„Božské dítě se narodilo Marii v městě Davidově. Pastýřům se zjevili andělé a zpívali: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“

Neubráníl se dojetí a maminku políbil: „Maminko, ty jsi dnes byla tím andělem! Ty jsi zvěstovala lidem pokoj Boží, pokoj lidem dobré vůle.“

* * *

Vím, že tento příběh je pro vánoční noc příliš dramatický, má však v sobě velkou pravdu.

Ta svatá noc nás totiž všechny odzbrojuje. Je zvláštní, že nás nenechává lhostejnými. Buď jsme šťastní, nebo nešťastní, buď máme radost, nebo stesk.

Každopádně se této noci nebude střílet!

Zbraně jako zloba, závist, nenávisť, nepřejcnost a pýcha necháme tam venku.

Všichni, aniž si to připouštíme, máme nesmrtelnou duši a ta volá po míru, po lásce, po dobrotě.

Jedno rčení říká, že květ existuje proto, že je krásný.

My dodejme: Člověk má žít proto, aby byl dobrý.

*Z knihy Jakub Berka: „Ó Vánoce...“
Půlnoční rozjímání. Třetí vydání.
Milevsko 2012*

(Redakčně upraveno)

O poslušnosti

Rozjímání neznámého jezuita z 18. století

Panna Maria a Josef, rodem z kme-ne Davidova, šli z Nazareta do Betléma, aby se zde nechali sečíst podle nařízení císaře Augusta, který chtěl tímto zjistit, jak velký je jeho majetek, a proto nařídil sčítání všech v jeho impériu.

Zda byl vladař, který tento zákon vydal, veden pohnutkou skutečného zájmu, anebo jen pýchou, to nezkoumali. Bylo vydáno nařízení, o kterém věděli, a vzápětí je šli naplnit.

Pokud by Augustus znal Pannu Marii, řekl by jí, co řekl král Asuerus Ester: „Neboť ne pro tebe, ale pro jiné všechny ten zákon ustanoven jest.“⁽¹⁾ (Est 15,13) Ale tento zákon zahrnoval také ji, jakož i ostatní; poslechla tedy jako ostatní a ještě daleko lépe: nekonala to s reptáním, ale s pokorou a trpělivostí.

V nařízení vladaře Panna Maria viděla jen Boží vůli. Zdálo se jí, že je toto nařízení prostředkem Boží prozřetelnosti, kterému se jednoduše podvolila.

Poslušnost tedy nezná argumenty ani otálení, vždy koná v jednoduchosti: jednoduchost je známkou poslušnosti. Nic se tak neprotiví duchu poslušnosti jako tělesná moudrost, která chce vždy vidět a zkoumat.

Jaká by to byla podřízenost, pokud by nařízení těch, kteří mají právo rozhodovat, byla podrobena těm, kteří mají povinnost poslouchat?

Pokud pozemský pán, který vydává rozkazy, si nezaslouží naši poslušnost, pak nejvyšší Pán, kterého reprezentuje, si ji zaslouží.

Ano, je pravda, že ten, kdo nařizuje, se může mýlit; pokud však nenařizuje nic, co je v rozporu se zákonem Božím, naše poslušnost v tomto případě nemůže být předmětem omylu: a vždy je před Bohem záslužná.

Učí nás o tom světcí, že je záslužnější konat malé věci z poslušnosti, než vykonat zázraky z naší vlastní vůle.

Světská moudrost pohrdá pokornou jednoduchostí poslušných duší, neboť nemůže přijmout věci Božího Ducha (srov. 1 Kor 2,14).

Avšak co soudy tohoto světa znamená pro ty, kteří se řídí evangeliem?

Je ale třeba mít na paměti, že ne každý skutek poslušnosti je záslužný. Pokud posloucháme jen proto, že je dobrý ten, který vydává rozkazy, naše poslušnost je jen přirozená. Nemůžeme čekat odměnu, jen od lidí.

I když se naše poslušnost týká Boha, je často smíšená s mnoha nedokonalostmi a chybami, které nás vzdalují od zásluh.

Poslušnost by pro nás neměla být těžká, pokud myslíme méně na člověka, kterého posloucháme, a více na Boha, kterého poslechnout musíme. Podle Písma svatého: *Kdo však umí poslouchat, bude mluvit na věky.* (Př 21,28)

Vlastní vůle je zdrojem chyb a neřestí, avšak poslušnost, která očisťuje a posvěcuje naše motivy, nás uchrání od mnoha chyb a lítostí a zahrnuje v sobě Boží uznání.

Z knihy The imitation of the Blessed Virgin: composed on the plan of the Imitation of Christ. London 1816. Str. 101-104.

*Přeložila -hš-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Překlad dr. Jana Hejčla. [pozn. překl.]

Svatý Josef a putování Panny Marie z Nazareta do Betléma

Nejdříve si připomeneme evangelium: „*Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města. Také Josef se vydal z Galileje, z města Nazareta, do Judska, do města Davidova, které se nazývá Betlém, poněvadž byl z domu a rodu Davidova, aby se dal zapsat s Marií, která mu byla zasnoubena a čekala dítě.*“ (Lk 2,1-5)

Svatý Josef poté, co dostal pravé, důstojné a božské svědectví od anděla, že Panna Maria počala z Ducha Svatého a je Matkou Boží, změnil svůj úmysl opustit ji a bděl nad ní a opatroval ji s velikou úctou a láskou. Proroci nejenom předpověděli příchod Vykupitele, ale určili přesné místo jeho narození. „*A ty, Betléme efratský,*“ říká Micheáš, „*ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je odpradávná, ode dnů věčných.*“ (Mich 5,1) Bůh ve své všemohoucí prozřetelnosti toto proroctví naplnil. V tomto čase císař Augustus své císařství již pozdvihl k největší slávě, a aby se ujistil o své síle a bohatství, vydal nařízení soupisu veškerého majetku, a proto i zákon, aby se všichni lidé dali zapsat v městě své provincie.

Do té doby Panna Maria a sv. Josef žili v Nazaretě; ale protože byli z domu a rodu Davidova, museli se nechat zapsat v Betlémě, který se nazýval městem Davidovým. Tato dlouhá cesta kolem 80 mil⁽¹⁾ přes pohoří trvala, jak se domníváme, Panně Marii a Josefovi asi pět dnů. Můžeme si dobře představit, s jakou něžnou péčí, úctou a láskou sv. Josef byl nablízku Panně Marii, která byla unavená a vyčerpaná, přesto však radostná a odevzdaná do Boží vůle. Po staletí praotcové a proroci obraceli k nebi své oči v slzách, aby přišel slíbený Mesiáš. „*Kéž bys protrhl nebesa a sestoupil dolů, hory by se před tvou tvář potácely.*“ (Iz 63,19)

„*Rosu dejte, nebesa, shůry a oblakové, dštěte Spravedlivého, otevři se, země, a vydej*

Spasitele, a spravedlnost vyraší s ním.“ (srov. Iz 45,8) Neméně horlivější byla modlitba královského žalmisty: „*Hospodine, nakloň nebesa a sestup!*“ (Ž 144,5) „*Hospodine, Bože zástupů, jak dlouho budeš dýmat hněvem při modlitbách svého lidu? Chlebem slzí jsi je*

krmil, pít jsi jim dal slzy plnou měrou. Bože zástupů, obnov nás, ukaž jasnou tvář a budeme zachráněni!“ (Ž 80,5-6.8) „*Nyní tedy, Bože náš,*“ hlasitě se modlí další prorok, „*slyš modlitbu svého služebníka a jeho prosby o smilování a rozjasni tvář nad svou zpusťšenou svatyní, kvůli sobě, Panovníku. Nakloň, můj Bože, své ucho a slyš, otevři své oči a viz, jak jsme zpusťšeni my i město, které se nazývá tvým jménem. Vždyť ne pro své spravedlivé činy ti předkládáme své prosby o smilování, ale pro tvé velké slitování. Panovníku, slyš! Panovníku, odpusť! Panovníku, pozoruj a jednej! Neprodlévej! Kvůli sobě, můj Bože! Vždyť tvé město i tvůj lid se nazývá tvým jménem.*“ (Dan 4,17-19) Prorok Jeremiáš se modlil taktó: „*Rozpomeň se, Hospodine, co se nám stalo, popatř a pohleď na naši potupu! ... Stali jsme se sirotky, nemáme otce, naše matky jsou jako vdovy ... Naši otcové zhrěšili, už nejsou, a my neseme jejich nepravosti ... Přestalo veselí našeho srdce, v truchlení se proměnil náš taneček. Spadla koruna z naší hlavy, běda nám, neboť jsme hřešili. Nad tím zemdlelo naše srdce, nad oním se nám zatmělo v očích ... Ty, Hospodine, budeš trůnit věčně, tvůj trůn přetrvá všechna pokolení. Proč na nás pořád zapomínáš, opustil jsi nás až do nejdelších časů.*“ (Pláč 5,1-20)

Modlitby byly vyslyšeny. Slovo se stalo tělem. Mesiáš sestoupil, narodil se, jak proroci předpověděli, v městě Betlémě. Ně-

kdo by čekal, že nejen obyvatelé Betléma, ale i lidé z celého Judska se shromáždí ve slavnostním procesí, aby pozdravili Matku svého Vykupitele. Někdo by mohl čekat, že vznešený palác, ozdobený dílem toho nejlepšího umělce a bohatstvím, bude poskytnut Panně Marii, aby se v něm narodil „Jednorozený“, tak dlouho očekávaný Mesiáš. Avšak opak byl pravdou. „*Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal.*“ (Jan 1,10) V Betlémě nikdo nepoznal Pannu Marii ani Josefa. Žádný hostinec, žádný přibytěk neotevřel svoje dveře, aby poskytl přístřeší Panně Marii v chladné zimě. Ani jedna štedrá ruka se nenašla, aby nabídla občerstvení svatým pocestným, kteří byli po dlouhé cestě unaveni. „*Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.*“ (Lk 9,58) Poté, co obešli všechny hostince a dveře přibytků; poté, co se setkali s opakovaným odmítnutím, unaveni po dlouhé cestě, Panna Maria a Josef opustili v klidné, skutečně poklidné a radostné odevzdanosti do Boží vůle nepohostinné město; a uchýlili se do jeskyně, kde našli útočiště před zimou pro svá znavená těla. V této jeskyni nebo stáji, která sloužila jako přibytěk zvířatům, oslu a volu, se narodil věčný Syn Boží, dlouho očekávaný Mesiáš, Vykupitel světa!

A na koho v těchto těžkých podmínkách a nedostatku spoléhala Panna Maria? Po Bohu na sv. Josefa. Kdo jí poskytl vše, co potřebovala? Svátý Josef. Či ruce připravily královskou kolébku, hrubé jesle pro narozeného Vykupitele? Ruce svatého Josefa. Kdo jako první po Panně Marii s láskyplnou úctou pohlédl na Božskou tvář Spasitele světa a kdo se mu klaněl? Svátý Josef. Zde u betlémských jeslí můžeme jasně rozeznat přednosti a výsady sv. Josefa! A nejen Matka Boží vzhlíží k němu pro každou pomoc a útěchu, ale také sám Syn Boží, kterému slouží tisíce tisíců andělů, a kterému desetitisíckrát a stotisíckrát vzdávají čest, a který sám potřebuje a přijímá pomoc sv. Josefa.

Z knihy St. Joseph: his life, his virtues, his privileges, his power: a Month of March in his Honour. Dublin 1884. Str. 106-112.

Přeložila -hš- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

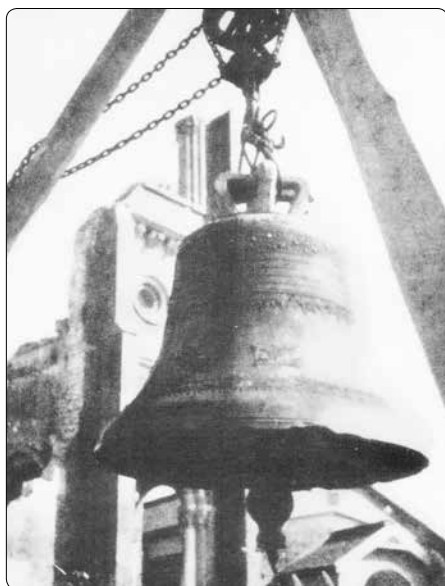
⁽¹⁾ Asi 129 km. [pozn. red.]

Výjimečná půlnoční mše svatá

Po atomovém útoku na japonské město Nagasaki 9. srpna 1945 vyhrabali z ruin katedrály dva zvony, které – dva roky předtím – daroval jeden belgický dobrodinec křesťanům z Urakami, předměstí Nagasaki. Jako zážrakem zůstal jeden ze zvonů neporušený. Boží dům nebylo možné postavit tak rychle, ale poměrně brzy byla zhotovena konstrukce z dubového dřeva, na které visel tento vzácný zvon, aby na Štědrý večer mohl nad vyhořelými troskami zaznít jeho zvuk. Velkou zásluhu na tom měl Dr. Takaši Nagai (viz *Světlo* 31/2021).

V tuto Svatou noc tedy zvěstoval zvon narození našeho Pána a Vykupitele. Dr. Nagai byl přesvědčen, že zvlášť v tomto roku bolesti to nesmí chybět. Pro těžce zkoušené lidi své domoviny se stal nositelem naděje a pokoje a až do posledního okamžiku se za ně neúnavně stavěl. Jen těžko se dá představit, že tento hluboce věřící lékař byl dříve, ještě jako mladý student lékařství a vědec, přesvědčeným ateistou, který věřil jedině v rozum.

Začátek jeho vnitřní proměny nastal koncem roku 1931, když si jako 23letý student pronajal pokoj v domě křesťanské rodiny Moriyamových. Tento rod zůstal věrný křesťanské víře i během pronásledování, a tak se každý den před obědem při zvuků kostelních zvonů celá rodina modlila modlitbu *Anděl Páně*. Ze svého

Zvon v Nagasaki, r. 1945

pronajatého pokoje budoucí lékař slyšel, jak se otec rodiny vážným a jasným hlasem modlí. Hned po skončení modlitby se i Takaši připojil ke společnému stolování.

Po skončení pracovního dne zůstával mladý lékař většinou ještě do pozdního večera v nemocnici, protože byl hluboce ponořen do radiologického výzkumu. Avšak 24. prosince 1932 chtěl jít domů dříve, protože přijal pozvání rodiny Moriyamových k štědrovečernímu stolu. V Japonsku nebyly Vánoce oficiálním svátkem a vojenské složky se snažily zabránit, aby lidé slavili tento „nejaponský a cizokrajný“ svátek. Takaši ho předtím nikdy neslavil, avšak v tento den se chtěl přidat k rodině Moriyamových, aby i takto projevil přátelství a úctu ke svým dobrým nájemcům.

Jídelní stůl, podle japonských zvyklostí, byl jen asi 30 cm nad podlahou, z japonských rohoží tatami. Všichni se usadili v tradičním postoji seiza, při němž se klečí a sedí na patách, záda jsou narovnaná, až dokud hostitel nevyzve stolující, aby zaujali pohodlnější pozici. V tomto mimořádný večer byla doma i Midori, jediná dcera Moriyamových, která jakožto učitelka měla právě zimní prázdniny a trávila je doma. Co Takašiho hned upoutalo, byly její havraní, husté a výjimečně lesklé vlasy a její usměv. Midori obsluhovala, a ačkoli mnoho nemluvila, přece si mladý host všiml, že je velmi atraktivní.

Při večeři otec s nadšením vyprávěl o životě svých křesťanských předků během pronásledování. Na Štědrý večer se vždy setkávali v jejich stáji. „Před Štědrým dnem,“ pokračoval pan Moriyama ve svém vyprávění, „se čistily stáje a stodola. Potom se přineslo jídlo a na sporáku na dřevěné uhlí byla připravená vroucí voda. Poněvadž se mohli každou chvíli objevit policisté nebo zástupci vlády, v okolí se pohybovali důvěryhodní lidé, kteří měli dát signál, kdyby přicházela policie a chtěla by zjistit, co se tu děje. Takovéto situace se vyskytovaly často během přísné vojenské diktatury představitelů z rodu Tokugawa. V takovém případě se křesťané před policií vydávali za skupinu, která se sešla, aby podle tradičního buddhistického rituálu uctila zesnulého člena rodiny.“ Vrchol večera nastal,

Nově vybudovaná katedrála v Nagasaki

když jeden z nejstarších členů převyprávěl příběh o Marii a Josefovi, kteří nenašli nocleh a museli se toulat v chladné noci, až dokud nenašli přístřeší ve stáji. Vyprávění tohoto příběhu zpřítomnilo události Vánoc naprosto živě a dodalo křesťanům odvahu odolávat nebezpečí po celý následující rok. „I nyní máme problémy s policií,“ řekl pan Moriyama, „ale když si uvědomíme, že můžeme dnes večer v katedrále slavit veřejně mši svatou, tak v porovnání s našimi předky se nám žije velmi dobře.“ Potom se pán domu naklonil dopředu, až byla jeho tvář docela blízko tváři mladého radiologa. „Sensei (pane doktore), nechtěl byste jít dnes s námi na půlnoční mši svatou?“

Dr. Takaši Nagai jako mladý lékař

Rok předtím totiž, právě v tu neděli kdy Takaši prosil o ubytování, povzbuzoval pan Moriyama svou ženu a dceru Midori k modlitbě za obrácení mladého studenta, aby Takaši Nagai jednou přijal křesťanství. A dodal: „Možná ho Bůh právě proto poslal k nám.“ A Midori si to tehdy vzala velmi vážně k srdci. Nyní se upřemě zahleděla na Takašiho, aby viděla, jak bude reagovat na pozvání na půlnoční.

„Ale já přece nejsem křesťan,“ odpověděl host. „To nevadí,“ odvětil otec. „Ani pastýři a ani tři králové, kteří přišli do stáje, jimi nebyli. Když však uviděli dítě, uvěřili. Nikdy nenajdete víru, když nepůjdete do kostela a nebudete se modlit.“ Takaši Nagai byl sám překvapen, když uslyšel svou odpověď: „Ano, rád vás dnes večer budu doprovázet.“

Ačkoli v tu noc sněžilo, vtěsnalo se do katedrály na půlnoční mši svatou téměř pět tisíc lidí. I prostí rolníci a dělníci se svátečně oblékli a uprostřed tohoto shromáždění zářila v nádherných barvách kimona žen a děvčat. Takaši Nagai byl dojatý silou společného zpěvu a tichem, které nastalo, když píseň skončila. Spontánně mu přišla na mysl slova velectěného japonského buddhistického mnicha a filosofa Dógena ze 13. století: „I když pravdu nedokážeme pochopit naším maličkým rozumem, můžeme ji zakusit v našem srdci.“ Nedělo se nyní cosi podobného v něm, v mladém lékaři, který se prohlašoval za ateistu?

Svatební fotografie Takašiho a Midori

Dr. Takaši Nagai během výuky

Staříčkový kněz vystoupil na kazatelnu a přerušil Takašiho myšlenky. Pět tisíc lidí úplně ztichlo, když pronikavý hlas kněze chválil zázrak Boha, který si vyvolil chudého tesaře a pannu. „*Toto je pokora, kterou náš duch poznává jako pravdu a která osvobozuje. Zde je vykoupení, po kterém touží naše srdce. Jak si můžeme stěžovat na problémy, když v tuto noc Svátá rodina přijala temnotu a bolest, protože to byl láskyplný plán Otce?*“ Tato slova zasáhla Takašiho přímo do srdce a on si zahanbeně uvědomil svůj egoismus a materialismus. Když kněz opustil kazatelnu, všichni vstali a začali zpívat vyznání víry. Slova Kréda, která zaznívají i v dílech velkých skladatelů, nebyla mladému doktorovi neznámá. Ale dnes ho tato modlitba znepokojila. Proč byl tak rozrušený? Bylo to proto, že tito obyčejní lidé vyznávali svou víru s úplnou samozřejmostí a plní přesvědčení, zatímco jemu, intelektuálovi, bránil jeho rozum přiblížit se k nadpřirozenému?

Zpěvy skončily a dým kadidla stoupal nad oltář osvětlený svíčkami. Potom zvuk stříbrného zvonu přerušil ticho a všichni si klekli. Po letech popisoval Dr. Nagai to, co vnitřně prožil během této půlnoční mše svaté: „*Proniklo mnou hluboké tušení, že zde v katedrále v Urakami byl přítomný »živý Někdo, živé Ty«.*“ To byl začátek cesty, která tohoto budoucího významného radiologa přivedla za rok a půl do katolické církve.

O několik měsíců dříve, v roce 1933, byl Takaši Nagai povolán do japonské armády a byl přiřazen k 11. pěšímu pluku města Hirošima, který bojoval v Mandžusku (dnešní severovýchodní Čína) proti Číně. Jednoho dne dostal v balíčku katechismus, který mu poslala Midori. Celý rok měl na studium této knihy. Po návratu z Mandžuska byl pevně rozhodnut, že se chce stát křesťanem. Dne 9. června 1934 byl ve věku 26 let pokřtěn a dostal jméno Pavel, podle svatého Pavla Mikiho, mučedníka z Nagasaki. O dva měsíce později se oženil s Midori Moriyamovou. S obětavostí se jako radiolog věnoval péči o trpící a nemocné, až se i on sám stal obětí rentgenového záření. V červnu 1945 si diagnostikoval nevyлéčitelnou leukémii. Nemocný lékař přežil atomový výbuch v Nagasaki, při kterém během několika minut přišlo o život víc než 44 000 lidí – mezi nimi i jeho milovaná manželka. Avšak ve svém srdci nikdy nedal prostor zatrpklosti ani nenávisti.

Svým životním příběhem, svou činností láskou a mnoha knihami, které napsal, pomohl tisícům Japonců, jež postihlo těžké utrpení, aby odpustili a neztratili naději v pokojnou budoucnost. Dnes je uctíván jako světec z Urakami. A to všechno se začalo během té výjimečné vánoční noci v roce 1932!

*Z Vítězstvo Srdca 137/2020
přeložila -jk-
(Redakčně upraveno)*

Ježíšova láska se nemění, ale mění nás - dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

se stává dítětem jako ty a pro tebe, aby ti připomněl východisko každého tvého znovuzrození: uznat se za Božího syna, Boží dceru. A to je nezníčitelný zárodek naší naděje, kypící jádro nesoucí život. Pod našimi kvalitami a našimi defekty, silnějšími než minulá poranění a selhání, obavy a neklid z budoucnosti, spočívá tato pravda: jsme milovanými dětmi. A Boží láska k nám nezávisí a nikdy nebude záviset na nás: je *dána zdarma*, láska je čistá milost. Dnes v noci nám řekl svatý Pavel: „Projevila se Boží dobrota.“ (Tit 2,11) Není nic drahocennějšího.

Syn je nám dán. Otec nám nedaroval něco, nýbrž svého jednorozeného Syna, který je veškerou jeho radostí. A přece, hledíme-li na nevděčnost člověka vůči Bohu a na nespravedlnost vůči tolika našim bratřím, objeví se pochybnost: Udělal Pán dobře, že nám tolik daroval? Dělá dobře, že k nám stále chová důvěru? Nepřeceňuje nás? Ano, přeceňuje, protože nás k smrti miluje. Neumí nás nemilovat. Je takový, tolik jiný než my. Má nás rád neustále a víc než my sami sebe. Jeho tajemství je vstupenkou do našeho srdce. Bůh ví, že jediný způsob, jak nás zachránit, je zahojit nás zevnitř, mít nás rád. Ví, že se zlepšíme jediné přijetím jeho *neochabující lásky*, která se nemění, avšak mění nás. Pouze Ježíšova láska proměňuje život, hojí ty nejhlubší rány, vysvobozuje z bludného kruhu nespokojenosti, zloby a hořekování.

Syn je nám dán. V ubohých jeslích tmavé stáje je opravdu Boží Syn. Vynořuje se další otázka: Proč přišel na svět v noci, v nedůstojném obydlí, v nouzi a odmítán, když by si zasloužil jako největší král narodit se v nejkrásnějším z paláců? Proč? Aby nám dal na srozuměnou, kam až sahá jeho láska k člověčenství. Jeho *konkrétní láska* se dotýká naší nejhorší bíd. Boží Syn přišel na svět jako odepsaný, aby nám řekl, že každý odepsaný je synem Božím. Narodil se, jako se rodí slabé a křehké dítě, abychom mohli vlídně přijímat svoje křehkosti a objevit něco důležitého. Jako v Betlémě, tak také s námi Bůh činí velké věci skrze naše ubohosti. Vložil celou naši spásu do jeslí jedné stáje a neobává se naší bíd. Dovolme, aby svým milosrdenstvím proměnil naši ubohost!

Takový je tedy význam toho, že se Dítě narodilo *nám*. Je tu však ještě jeden *dativ*, kterým se anděl obrací k pastýřům: „To bude *pro vás* znamením: Naleznete děťátko zavínuté do plének a položené v jeslích.“ (Lk 2,12) Toto znamení – Dítě v jeslích – je určeno také nám, aby udávalo směr našemu životu. V Betlémě,

což znamená „Dům chleba“, je Bůh položen v jeslích, jako by nám připomínal, že jej potřebujeme k životu jako chléb k jídlu. Potřebujeme se nechat prostoupit jeho *zdarma danou, neochabující a konkrétní láskou*. Kolikrát však jen dychtíme po zábavě, úspěchu a světskosti, tišíme hlad pokrmem, který nesytí a zanechává v nitru prázdnotu! Pán si ústy proroka Izaiáše posteskl, že zatímco vůl a osel znají své jesle, my – jeho lid – neznáme Pána, který je zdrojem našeho života (srov. Iz 1,2-3). Je to pravda: nenasytní majetnictvím kládeme se do tolikerých *jeslí marnosti* a zapomínáme na ty betlémské. Jesle, chudé na vše, ale bohaté na lásku, ty učí, že

se život sytí láskou, kterou si necháváme od Boha prokazovat a kterou prokazujeme druhým. Ježíš nám dává příklad. On, Boží Slovo, je nemluvnětem, neříká nic, ale nabízí život. My však mluvíme mnoho, ale často jsme *analfabety v dobrotě*.

Syn je nám dán. Kdo má malé dítě, ví, kolik lásky a trpělivosti potřebuje. Má zapotřebí pokrm, péči, čistotu, ohledy na svoji křehkost a na požadavky, jež jsou často obtížně srozumitelné. Dítě umí dát pocítit, že miluje, ale také učí milovat. Bůh přišel na svět jako dítě, aby nás vybídl k péči o druhé. Jeho jímavý pláč nám umožňuje chápat, jak zbytečné jsou mnohé naše rozmary. Jeho bezbranná a odzbrojující láska nám připomíná, že čas, který máme, není k tomu, abychom se litovali, nýbrž sušili slzy těm, kdo strádají. Bůh se usídlil mezi námi, chudý a potřebný, aby nám řekl, že službou chudým prokazujeme lásku jemu. Této noci, jak napsala jedna básnička, „je přibýtek Boha blízko tomu mému. Nábytek je láska.“ (Emily Dickinson, *Poems*, XVII)

Syn je nám dán. Ježíši, ty jsi Synem, který činí syna ze mne. Máš mne rád tak, jak jsem, nikoli tak, jak o sobě sním. Objímám tebe, Dítě v jeslích, a objímám znovu svůj život. Přijetím tebe, Pane života, chci svůj život také dát. Ty, který mne zachraňuješ, uč mne sloužit. Ty, který mne nenecháváš samotného, pomoz mi těšit tvoje bratry, protože od této noci jsou všichni mými bratry.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

podle Zákona - hned dodává: „Tady jsem, abych plnil tvou vůli.“ To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto „vůlí“ jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

Evangelium - Lk 1,39-45

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta

uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem Svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

Pondělí 20. 12. 2021

6:05 Cesta k andělům (21. díl): Jiří Strach – filmový režisér **6:55** Recitál Slávka Klecandra a Oborohu **7:40** Klapka: S Vladimírem Paslerem **8:45** V pohorách po horách: Králova studňa – Velká Fatra **9:05** Dědek a jeho kreslený svět: Vůně odpuštění **9:10** Outdoor Films s Jirím Horčíčkou a Radimem Zhořem (60. díl): Divočinou Aljašky **10:35** Stopy ve sněhu **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hledání skrytých svatých míst: Paros a Folegrandos **13:40** Hovory z Rekovic: Marian Friedl **14:05** Noční univerzita: Prof. Jan Royt – Ikonografie Kristova dětství a Klanění tří králů **15:40** Benin – cesta návratu **16:00** V souvislostech **16:20** Otec Pio, tvůrce milosrdenství **17:15** Za obzorem: Europoslankyně Michaela Šojdřová **17:45** Dědek a jeho kreslený svět: Cena přátelství **18:05** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí hudci **18:10** O pasáčku Asafovi (10. díl) **18:20** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **19:00** Jitka Šuranská na Mohelnickém dostavníku 2014 **19:35** Perničky sester dominikánek **19:50** Přijeme si... **20:05** Ateliér užité modlitby [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:20** Nebe nad hlavou [P] **21:40** Metr od Svatosti (1. díl) **22:10** Kulatý stůl: Štědrost a velkorysost **23:35** Letem jazzem (13. díl): Ke kořenům jazzu **0:45** Jezuitské redukce v Paraguayi **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 21. 12. 2021

6:05 Cesta k andělům (22. díl): Otmar Oliva – výtvarník **6:55** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (155. díl): Desatero **8:10** Dědek a jeho kreslený svět: Pohádka vs blábol **8:15** Hlubinami vesmíru s dr. Jirím Grygarem: Žeň objevů 2020, 3. díl **9:10** V souvislostech **9:30** Noční univerzita: P. Tomáš Holub – Přijď království Tvě... **10:20** Vincenzo Bellini: Messa di Gloria: Podzimní festival duchovní hudby Olomouc 2021 **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Vánoční ořečové hříbečky: jako výzva papeže Františka **13:10** Dokořán: S Danielem Stachem **14:05** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova (5. díl): Matka mého Pána (Lk 1,39–45) **14:40** Pomoc, která se točí **15:10** Grotosky Bustera Keatona: Frigo jako Sherlock Holmes **16:00** Muzikanti, hrajte: Túfaranka **17:00** O zaniklé Karvině **17:55** Dědek a jeho kreslený svět: Zabijte nudu **18:05** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí, hudci **18:10** O pasáčku Asafovi (11. díl) **18:20** Animované biblické příběhy: Nebeské království **18:45** Animované příběhy velikánů dějin: Leonardo da Vinci (1452–1519) **19:15** Krajčářka Mária Hnidková **19:30** Zpravodajské Noeviny: 21. 12. 2021 [P] **19:50** Přijeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** Můj chrám: Kateřina Koubová, šéfredaktorka Katolického týdeníku, kostel Povýšení svatého Kříže v Karvině **21:10** Metr od Svatosti (2. díl) **21:40** Cvrlíkání (85. díl): Irena Budweiserová **22:50** Terra Santa News: 15. 12. 2021 **23:10** Umění sklářských mistrů **23:40** Guyanská Diana **0:10** Causa Carnivora **0:40** Záblesky nad Andami **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 22. 12. 2021

6:05 Cesta k andělům (23. díl): Jiří Čepl – kněz motor-kář **7:00** Zpravodajské Noeviny: 21. 12. 2021 **7:20** Noční univerzita: Prof. Jan Royt – Ikonografie Kristova dětství a Klanění tří králů **9:05** Dědek a jeho kreslený

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

svět: Chlapi nepláčou **9:15** Generální audience papeže Františka [L] **10:15** Srbsko: Semínko naděje **10:45** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **11:10** Nebe nad hlavou **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Koncert Pavla Helana: Odry 2018 **14:00** Ateliér užité modlitby **15:10** Veselo v Žilinskom kraji **15:40** Zpravodajské Noeviny: 21. 12. 2021 **16:05** Hana a Petr Ulrychovi & Javory Beat na Folkových prázdninách **17:15** Výlet do vánoční Vídně **18:00** Dědek a jeho kreslený svět: Vždy sladké pokušení **18:10** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí hudci **18:15** O pasáčku Asafovi (12. díl) **18:25** Strýček Emu: Uklízeč **18:40** Naše Horní Lideč **19:30** Terra Santa News: 22. 12. 2021 [P] **19:50** Přijeme si... **20:05** Adorace s mladými z Fulneku a P. Janem Davidem SAC [L] **21:10** Dokořán: S Danielem Stachem **22:00** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova (6. díl): Jak prožít Vánoce **22:35** Hledání skrytých svatých míst: Paros a Folegrandos **23:20** Generální audience papeže Františka **23:45** Jak potkávat svět (88. díl): S Františkem Novotným **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 23. 12. 2021

6:05 Cesta k andělům (24. díl): Mikuláš a Martin Kroupovi – novináři **7:00** Rok na Svatém Hostýně **7:50** Terra Santa News: 22. 12. 2021 **8:15** Buon giorno s Františkem **9:10** Kulatý stůl: Štědrost a velkorysost **10:35** Mezi pražci (101. díl): Prosinec 2021 **11:20** V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Proměny Oščadnice **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Dům ze skla? **15:10** Chiara Luce Badano – Neobyčejný příběh obyčejné dívky **16:00** Zpravodajské Noeviny: 21. 12. 2021 **16:20** Na půli cesty **16:50** Z kraje pod Buchlohem: Pohádka a pověsti **18:05** Sedmihlásky (131. díl): Pusť ňa, mamičko; Eště sme byli nad Koryčany; Hudci, milí hudci **18:10** O pasáčku Asafovi (13. díl) **18:15** Ovečky: Svátek Svaté rodiny [P] **18:40** Víra do kapsy: Jak prožít krizi s užitekem? **19:00** Večeře u Slováků: Svátek Svaté rodiny [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 23. 12. 2021 [P] **19:50** Přijeme si... **20:05** Pěšky bez hranic **21:00** Poletuchy: Na skok do Betléma **21:40** Poutníci času: S dětským lékařem Martinem Magnerem **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Zpravodajské Noeviny: 23. 12. 2021 **0:25** Za obzorem: Europoslankyně Michaela Šojdřová **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 24. 12. 2021

6:05 Zpravodajské Noeviny: 23. 12. 2021 **6:25** ARTBITR – Kulturní magazín **6:35** V ten vánoční čas aneb Permonik a betlémy na ostravském hradě **7:30** Pan

Panpán **8:30** Cirkus Noeland (32. díl): Roberto, Kekulín a betlémská hvězda **9:00** Bůh je s námi **10:30** Veselé Vánoce **11:00** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova (6. díl): Jak prožít Vánoce **11:45** Přijeme si... [P] **12:05** Poletuchy: Na skok do Betléma **12:45** Grande Moravia Ladislava Pavluše: Tak jsou tady Vánoce **14:30** Poklady pod sněhem **16:20** Františkovy jesličky: Schola brněnské mládeže **17:40** Mohelnický betlém **18:00** Sedmihlásky (2. díl): Štědrý večer nastal **18:05** O pasáčku Asafovi (14. díl) **18:15** Animované biblické příběhy: Narodil se Král **18:45** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (103. díl): Neseme vám tu novinu **19:50** Přijeme si... **20:10** Chléb z nebe [P] **22:00** Vigilie ze Slavnosti Narození Páně: Ostrava–Zábřeh, kostel Svatého Ducha [L] **23:20** Betlémy v pohraničí: Hledání Proboštovy a Wittigovy inspirace **23:45** Vánoční ozvěny: Rybova Česká mše vánoční v podání dětí ZUŠ Hodonín a Senica **0:50** Jak se staví betlém? **1:20** Vánoční koncert ČFS Brno: Besední dům Brno **2:30** Borotinské betlémy **2:45** Má vlast: Vánoční koncert z kostela sv. Šimona a Judy v Praze **4:10** České a Moravské betlémy (2. díl) **4:35** Letem jazzem (6. díl): jazzové Vánoce.

Sobota 25. 12. 2021

6:05 Buon giorno s Františkem **6:55** Animovat znamená vdechnout život **7:15** Sedmihlásky (80. díl): Veselé vánoční hody, Štěstí, zdraví **7:20** Strýček Emu: Uklízeč **7:30** Veselé Vánoce **8:00** Ovečky: Svátek Svaté rodiny **8:25** Zpáteční do Betléma [P] **8:40** Apoštolové **10:00** Mše svatá ze Slavnosti Narození Páně: Dolní Bojanovice, kostel sv. Václava [L] **11:20** Poutníci času: S Janem Duškem [P] **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Požehnáni Urbi et Orbi [L] **12:30** Zpravodajské Noeviny: 23. 12. 2021 **13:05** Chléb z nebe **14:50** Živý betlém: Dřevěné městečko Valašského muzea v přírodě, Reznov pod Radhoštěm **15:45** Moudrost mnichů: Recept na přátelství **16:00** Tajemství divokého lesa **17:10** Sněhurka a sedm trpaslíků: Divadlo Vítů Marčíka **18:15** Jiří Suchý: Konečně! [P] **19:10** Betlém ve Španělské kapli v Novém Jičíně **19:17** V pohorách po horách: Šostýnské vrchy – Podbeskydská pahorkatina **19:30** V souvislostech [P] **19:50** Přijeme si... **20:05** Přijeme si... Vánoční Speciál [L] **21:30** 100 metrů od ráje [P] **23:10** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (67. díl): Vánoční speciál se sborem SĽUK – Vinšujeme vám ... **0:35** Slovenské betlémy (1. díl) **1:00** České Vánoce – Rakovnická hra vánoční: Svatováclavský hudební festival 2018 **1:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 26. 12. 2021

6:05 Večeře u Slováků: Svátek Svaté rodiny **6:30** Jesličky svatého Františka **7:40** Dokořán: S Danielem Stachem **8:30** Sedmihlásky (80. díl): Veselé vánoční hody, Štěstí, zdraví **8:35** Všem národům **10:00** Mše svatá ze svátku Svaté Rodiny: Ostrava–Heřmanice, kostel sv. Marka [L] **11:20** V pohorách po horách: Vodopády Bílé Opavy **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:45** ARTBITR – Kulturní magazín **13:00** metrů od ráje **14:45** Na Štěpána se Štěpánem [P] **15:40** Poutníci času: S Janem Duškem **16:00** Polární příběh **17:35** Sedmihlásky (80. díl): Veselé vánoční hody, Štěstí, zdraví **17:40** Strýček Emu [P] **17:55** Ovečky: Svátek Svaté rodiny **18:20** Animované biblické příběhy: Znamení časů **18:50** Vánoční koncert skupiny Poutníci: Vánoce 2021 [P] **19:50** Přijeme si... **20:05** Světlo pro opuštěné [P] **22:00** Bella **23:30** Vánoční revue k 60. výročí založení JKGO **0:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 20. 12. o 14:00 hod.:

Vianočné Kulmenie

Tajomstvo radosti sa v rôznych podobách prejavuje aj v inšpirácii filmových tvorcov. Vo vianočnom vydaní Kulmenia prinášame vzácnym filmový klenot „Život je krásny“ z roku 1946 a animované spracovanie známeho diela Charlesa Dickensa Vianočná koleda z roku 2009.

Utorok 21. 12. o 17:30 hod.:

Sme tu pre vás

Popoludňajšia kontaktná publicistická relácia, v ktorej pozvaní hostia odpovedajú na aktuálne otázky súvisiace nielen s koronavírusom a lock downom.

Streda 22. 12. o 22:35 hod.:

Otec (dokument)

Otec Ivan v Keni slúži najchudobnejším mladým ľuďom, ktorí žijú na ulici. Spolu s dobrovoľníkmi im dávajú jedlo a čaj, modlia sa s nimi a hlavne im zjavujú lásku Otca. Otec Ivan láskavo pristupuje k biednym ľuďom, do beznádejného prostredia sa snaží vďaka viere priniesť tichú radosť. V centre, kde sa venujú niekoľkým mladým, ktorí k nim prišli z ulice, sa ukazuje každodenne Božia láska v bežných chvíľach.

Štvrtok 23. 12. o 19:00 hod.:

Svätá rodina hľadá príbytok

Posledný, záverečný deň predvianočného deviatnika.

Piatok 24. 12. o 21:00 hod.:

Cesta pútnika (rodinný animovaný film)

Rolník Kristián Peregrino žije spolu so svojou rodinou v Meste skazy. Jedného dňa objaví zakázanú knihu. Vďaka nej sa mu otvorila dvere do nového sveta, kde vládne spravodlivý a láskavý Kráľ. A tak sa rozhodne podniknúť dlhú, ale vzrušujúcu cestu do Nebeského mesta. Tá cesta ale nebude úplne jednoduchá. Čaká ho množstvo prekážok, pretože úhlavný nepriateľ sa ho chystá odlákať od vytúženého cieľa.

Sobota 25. 12. o 10:00 hod.: Svätá omša z Prešova

Priamy prenos na slávnosť Narodenia Pána z konkatedrály sv. Mikuláša.

Nedeľa 26. 12. o 20:20 hod.: Šťastné a veselé (film)

Tento film je inšpirovaný skutočným príbehom, ktorý sa odohral v zákopoch 1. svetovej vojny na Štedrý deň roku 1914. Na Štedrý večer sa stalo nepredstaviteľné: vojaci vyšli zo zákopov, nechali za sebou pušky a podali si ruky s nepriateľmi.

PUZZLE BETLÉMA, 260 – 2028 dielků. Cena 180 – 500 Kč.
Objednávky: Rímskokatolícká farnosť Třebíč-město, Martinské nám. 20, 674 01 Třebíč
 tel. 728 133 220 • trebicmartin@volny.cz
 Více na www.trebicmartin.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

18. – 25. PROSINCE 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 12.		PO 20. 12.		ÚT 21. 12.		ST 22. 12.		ČT 23. 12.		PÁ 24. 12.		SO 25. 12.	
Antifona	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	154	167
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	154	167
Antifony	116	124	124	134	125	134	125	134	125	135	150	163	160	174
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	813	914
Krátké čtení a zpěv	116	125	136	148	139	152	143	155	146	159	150	163	161	174
Antifona k Zach. kantiku	117	125	136	148	140	152	143	156	146	159	150	163	161	175
Prosby	117	125	136	148	140	152	143	156	147	159	150	163	161	175
Závěrečná modlitba	117	126	137	149	140	153	143	156	147	160	151	164	162	175
Modlitba během dne:														
Hymnus	123	133	123	133	123	133	123	133	123	133	123	133	155	168
Antifony	124	133	124	133	124	133	124	133	124	133	124	133	156	169
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	162	176
Krátké čtení	118	126	137	149	141	153	144	157	147	160	151	164	164	178
Závěrečná modlitba	117	126	137	149	140	153	143	156	147	160	151	164	164	179
Nešpory:														
	SO 18. 12.													
Hymnus	121	130	121	130	121	130	121	130	121	130	121	130	157	180
Antifony	114	123	119	128	124	134	125	134	125	135	157	170	165	180
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	157	181
Kr. čtení a zpěv	115	123	119	128	138	150	142	154	145	158	148	161	159	183
Ant. ke kant. P. M.	132	143	135	147	139	151	142	154	145	158	149	162	159	183
Prosby	115	123	119	128	139	151	142	155	145	158	149	162	159	183
Záv. modlitba	117	126	117	126	137	149	140	153	143	156	147	160	160	184
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 19. 12. – 4. neděle adventní
 1. čt.: Mich 5,1–4a
 Ž 80(79),2ac+3b.15–16.18–19
 Odp.: 4 (Pane, Bože, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.)
 2. čt.: Žid 10,5–10
 Ev.: Lk 1,39–45

Pondělí 20. 12. – ferie
 1. čt.: Iz 7,10–14
 Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
 Odp.: srov. 7c.10b (Ať vejde Hospodin, on je král slávy!)
 Ev.: Lk 1,26–38

Úterý 21. 12. – připomínka sv. Petra Kanisia
 1. čt.: Pis 2,8–14 nebo Sof 3,14–18a
 Ž 33(32),2–3.11–12.20–21
 Odp.: 1a.3a (Radujte se, spravedliví, z Hospodina, zpívejte mu píseň novou.)
 Ev.: Lk 1,39–45

Středa 22. 12. – ferie (v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
 1. čt.: 1 Sam 1,24–28
 1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd
 Odp.: srov. 1a (Srdce mě jása v Bohu, mém spasiteli.)
 Ev.: Lk 1,46–56

Čtvrtek 23. 12. – připomínka sv. Jana Kentského
 1. čt.: Mal 3,1–4.23–24
 Ž 25(24),4–5ab.8–9.10+14
 Odp.: Lk 21,28 (Vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupění.)
 Ev.: Lk 1,57–66

Pátek 24. 12. – ferie (ráno)
 1. čt.: 2 Sam 7,1–5.8b–12.14a.16
 Ž 89(88),2–3.4–5.27+29
 Odp.: srov. 2a (O tvém milosrdenství, Hospodine, na věky budu zpívat.)
 Ev.: Lk 1,67–79

večer:
 1. čt.: Iz 62,1–5
 Ž 89(88),4–5.16–17.27+29
 Odp.: 2a (Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.)
 2. čt.: Sk 13,16–17.22–25
 Ev.: Mt 1,1–25

v noci:
 1. čt.: Iz 9,1–3.5–6
 Ž 96(95),1–2a.2b–3.11–12.13
 Odp.: Lk 2,11 (Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán.)
 2. čt.: Tit 2,11–14
 Ev.: Lk 2,1–14

za svítání:
 1. čt.: Iz 62,11–12
 Ž 97(96),1+6.11–12
 Odp.: Světlo dnes zazáří nad námi, neboť se nám narodil Pán.
 2. čt.: Tit 3,4–7
 Ev.: Lk 2,15–20

Sobota 25. 12. – slavnost Narození Páně
 1. čt.: Iz 52,7–10
 Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6
 Odp.: 3c (Uzřely všechny končiny země spásu našeho Boha.)
 2. čt.: Žid 1,1–6
 Ev.: Jan 1,1–18

DOTISK MCM

**DUŠE V OČISTCI:
CO JSEM S NIMI PROŽILA**

Marie Simmaová • Přeloženo z němčiny

Autorka, německá mystička 20. století, pomáhala duším v očistci už od dětství tím, že se za ně modlila a obětovala odpustky. Od roku 1940 se na ni začaly obracet duše s prosbou o pomoc.

Na slavnost Všech svatých roku 1953 začala pomáhat duším v očistci smírným utrpením. Kniha hovoří o všem, co se Marie Simmaová od duší v očistci dověděla o současné době, a o tom, co viděla v nejtěžších chvílích utrpení pro své poučení i útěchu.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Dotisk třetího vydání
Brož., A5, 134 stran, 149 Kč*

Z DOMINIKÁNSKÉ SPIRITUALITY

**DOPIS O TŘECH ZÁKLADNÍCH
ŘEHOLNÍCH SLIBECH**

Humbert z Romans • Z latiny přeložil

a poznámkami opatřil fr. Efreim Jindrůček OP

• Předmluva Bruno Cadoré OP • Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká

Humbert z Romans († 1277), pátý magister Řádu kazatelů, v okružním listu adresovaném celému řádu rozebírá tři řeholní sliby – poslušnost, chudobu a čistotu – a s nimi spojené ctnosti – pokoru a trpělivost. Jeho cílem je povzbudit bratry v povolání kazatelů Slova a připomenout jim základy řeholního života a dominikánské spirituality. Humbertův pohled je realistický, nepřehlíží lidskou omezenost, slabost a hřích, ani nezastírá náročnost kazatelského povolání. Zároveň je však plný naděje a důvěry, neboť člověk ve svém úsilí nezůstává bez pomoci a je schopen obstát v síle Boží milosti. Následo-

vání a hlásání Slova ovšem není vyhrazeno pouze řeholníkům či dominikánům. Je to podstata každého křesťanského života, bez ohledu na dobu a životní stav. Humbertův dopis poskytuje cenné postřehy a rady každému čtenáři, který zaslechl volání Slova, touží žít pro něj a s ním a sdílet ho s ostatními.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 120x175 mm, 76 stran, 100 Kč

NOVÉNY

NOVÉNA KE SVATÉMU PETRU KANISIOVI

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ • Odpovědná redaktorka Luísa Karczubová

Vyšlo k 500. výročí světčova narození. Pro svatého Petra Kanisia (1521–1597), říká Benedikt XVI., je charakteristické, že dovedl harmonicky skloubit věrnost principům učení církve s úctou ke každé osobě. Petr Kanisius je velice spjat s českými dějinami. Prostřednictvím této novény se můžeme ve stručnosti seznámit i s jeho životními osudy.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.

Brož., A6, 36 stran, 35 Kč

NOVÉNA KE SVATÉMU NORBERTOVI

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ • Odpovědná redaktorka Luísa Karczubová

V roce 1627 byly ostatky sv. Norberta (1082–1134) slavnostně přeneseny z Magdeburku do Prahy. Tak se tento velký ctitel eucharistického Krista stal významným světcem i pro český národ. S osobností duchovních dějin, zakladatelem premonstrátů, jsme po devět dní nablízku Pánu. Patron vnitřně prožívané Eucharistie poskytuje svěží podněty a uvádí do hluboké liturgie.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.

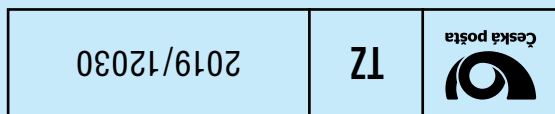
Brož., A6, 36 stran, 35 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.**